

Kakastollasok

Vérünkől sarjadt szép, szálas legények
Előttük minden gazság fut, remeg,
Göröngyös utak éber portyázói,
Keménykötésű éji őrszemek...
Hűség, becsület büszke katonái,
Orcájukon: hit, öntudat ragyog.
Hol megjelennek fürkésző keményen:
Örömszó zendül: Kakastollasok!

Ha köd omlik szürke, téli tájra
A éji rémek szellemhada jó
S a jó lelket csöndes, kis szobába
Téríti az ítéletidő...
Fergeteges, zúzos éjszakában
Hóban, fagyban vajh kik járnak ott,
A védtelen alvók boldog álmát
Kik virrasztják?... Kakastollasok!

Ha nyugalmas órát megzavarva
Dáridóznak léha korhelyek,
S muzikaszó, pohárcsengés közben
Megvillannak vasvilla-szemek –
“Ki a legény?” – Vad kurjantás harsan
S emelkedőben a kar, bicska, bot –
Kik fognak fel indulatviharzást
Öntestükkel!? ...Kakastollasok!

Ha jámbor pór jószágát eladva
Zsebéhez kap és „tolvaj”-t kiált,
S a vásári lármás tömkelegbe’
A gaz tolvaj már odább is állt...
Kik futnak a tettes nyomdokában,
Finom szimattól csalva itt... amott...
Gyanú-nyomon loholva éji hajszán,
Mint hű barát? ... – A Kakastollasok!

Ha csönd s béke boldog otthonába
Dúlt vonású, romlott emberek
Vetődnek, hogy tiszta búza közé
Mételyt, átkot, konkolyt vessenek...
S mikor Istent, Hazát megtagadva
Lázítnak az ámító gazok,
Kik némitnak hazug, lázadó szót
Bűnös szájon? ...Kakastollasok!

Vérünkől sarjadt szép, szálas legények
“Erő”, “Igazság” ép oszlopsora, –
Itt nem lesz többet úr szennyes ár,
És nem dül véres gazság bűn-tora!...
Itt nem lesz többet vak bizonytalanság,
Halálos félsz, – mert őrcsilla ragyog:
Ott állnak – bátran, elszánt-rendületlen
Őrhelyükön a: Kakastollasok!

Vályi Nagy Géza
1929